

Közp. nyomt. X.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Bányay Elemér (Zuboly)

Idő

"1917"

Személy

Szerző: V. E.

Cím: Bányay Elemér halálának
évfordulóján.

Forrás:

Magyarország

Bp.

(Hely)

417. IV. 3

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Bányay Elemér halálának évfordulóján *)

— 1915 április 2. —

Két nehéz, szenvedésekkel és küzdelmekkel telt esztendő mult el azóta, hogy a Kárpátok alján, Galicia idegen földjén, a hirhedt Oblastye magaslatán 1915 április 2-án kialudt egy élet, elszállt egy nemes, drága lélek... két hosszú esztendő telt el a nagypénteki, áldozatos nap óta...

Eszembe jut a nagypénteki nap, a napnak minden borzadalma és küzdelme... Látom a tavaszi nap édesen mosolygó sugarait az idegen földön... látom a gránátok és srappellek záporát, amint zugbug a légen át és töri, rombolja rajvonalunkat... hallom a recsegést, a ropogást, a süvítő lövegek százait... látom a völgy fölött két foszladozó puszkaporfüst fellegeit, mint eső után szokott a köd bomladozni, ha nap sugarai érik... és látom a halottak tarka mezőit... Eszembe jut minden és eszembe jut Bányay Elemér halála, szomorú tragédiája.

Ott küzdött a IV-ik század élén, a legexponáltabb ponton. Buzdította, bátorította honvédeit a titáni, lélekölő küzdelem közepette. Gránát gránát után csapódott le állásainkba és toronymagasságra repült a föld örvénye. Köveket, fákat zuzva, rombolva...

És amikor leszállt az alkony, elcsöndesedett a táj, lecsillapult a harc: a sápadt arcú emberek fáradtan és szomorúan adták a hirt szájról-szájra, „meghalt... elesett Bányay”. Ott ült a lövészárók szélén, úgy ahogy a gyilkos gránát rácsapott és eltemette a föld tömegével... Meghatott mindenkit e halál és busan, bánatosan beszélgettek a lövészárók lakói a nap eseményeiről: Bányay szomorú végze-

téről... lelkesedve hősiességéről, bátorságáról...

Eljött a nagyszombat! Zugtak az ágyuk, ropogtak a fegyverek... a nap bájosan mosolygott a rétekre, a fenyvesekre... Megnyílt a föld, megnyílt egy sír a komárniki temető szélén... megnyílt egy sír Bányay részére... Fehér fakereszt, egyszerű pompa, ágyuzugás fönn a magaslaton és Bányay holttestét pihenőre, nyugovóra helyezték... Sírhant emelkedett, rajta koszorúk és fenyvesek ágai. Tarka kis virágokat nyitott a tavasz, bánatos kis virágokat... Ott pihen a hős az idegen hatok alatt, idegen országban, míg haza nem szállították édes anyaföldjére, szép Magyarországra.

... Ébred a hajnal, fölkel a nap, hallom az ágyuk zugását és eszembe jut újra a nagypénteki nap, eszembe jut Bányay Elemér szomorú végzete...

Virág nyílik, sirja fölött lomb fakad és ő pihen a léte legnagyobb küzdelmét, legnagyobb fáradalmát.

V. E.

* Egy honvédhadnagytól, a nemes és kitűnő Zuboly egy bajtársától kaptuk e sorokat, aki a végzetes napnak részese és tanuja volt. Bizonyosságul annak, hogy a drága léleknek ugyanaz a ragyogó emléke él a katonák között, mint az írók és újságírók világában. A szerk.

háziyomda 1918